

Modřanská farnost - kontakty**Farní úřad**

ThMgr. Jerzy Gapski

Úřední hodiny na faře: úterý: 14-17.30, středa: 9-12, pátek: 14-17. (Kněze lze samozřejmě vyhledat i mimo úřední hodiny, avšak vzhledem k dalším povinnostem duchovního správce doporučujeme domluvit schůzku předem.)

Adresa fary: K dolům 5/31, 143 00 – Praha 4. Tel. 244 402 261, 724 324 555.

V případě nepřítomnosti duchovního správce též tel. 604 879 084, 777 237 148.

Internetová adresa: www.modranska.farnost.cz

Číslo farního účtu: 191195305/0300

Modřanský chrámový sbor

Sbormistr Roman Z. Novák – tel. 257 960 891, 602 665 517.

Zkoušky sboru se konají ve středu od 19 hodin na faře.

Chlapecký sbor Pueri Cantate

Bližší informace podá pan ředitel kůru Miloslav Šimek (tel. 604/879084).

Internetová adresa sboru: pueri.info.

Farní Charita

Charita je otevřena vždy ve čtvrtek mezi 16-17. hodinou (ulice K otočce, za bývalou samoobsluhou, u MŠ).

Bližší informace podá paní Anna Rázková na tel. 241-77-25-35.

Zpravodaj Křesťanské Modřany

Léto 2005

3/2005

Na úvod

Když lidé něco chtějí v krátkosti a trefně vyjádřit, používají všelijaká přirovnání či podobenství. Nebylo proto náhodou, že Pán Ježíš často promlouval ke svým učedníkům právě touto formou. V jednom z nejčastěji citovaných podobenství mluví Ježíš o soli a o světle: „Vy jste sůl země. Pozbude-li však sůl slanou chuť, čím zas nabude solivosti? K ničemu se už nehodí, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali. Vy jste světlo světa. Nemůže se skrýt město položené na hoře... Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích.“ (Mt, 5. 13-16) Těchto několik vět nám pomocí dvou metafor dává směrnicí pro celý náš život.

Když Pán Ježíš říká, že máme být solí země – to je světa kolem nás, vybízí nás tím, abychom my křesťané dokázali udělat svět chutnějším. Jako sůl dělá chutným pokrm, tak máme my měnit svět k lepšímu.

Jak a čím? Snadno poznáme, kdy je třeba přisolit žertem, kdy úsměvem, kdy ochotou někomu pomoci, kdy jiným dobrým činem.

Je tu však ještě druhé podobenství Pána Ježíše, že máme být světu nejen solí, ale také světlem, které všem svítí. Solí světa jsme, když konáme dobro, světlem jsme, když svět naši dobrotu vidí, když si z nás může vzít dobrý příklad.

Světlo našeho dobrého života má lidem pomáhat, má jim posvítit, aby našli cestu k Pánu Bohu. Tak mám to uložil Pán Ježíš. Jistě uznáte, že je to krásný životní úkol a jistě si i říkáte: Budu to tak dělat. Ovšem kdo stále jen plánuje, co bude dělat, neudělá nikdy nic. Svatý František Saleský na otázku, která hodina, který člověk a která práce je v životě nejdůležitější, odpověděl: „Nejdůležitější je vždy hodina, kterou prožíváš teď, protože máš možnost využít ji k dobrému. Nejdůležitější je vždy ten

člověk, kterého máš před sebou, neboť máš možnost mu prospět. Nejdůležitější je vždy ta práce, kterou děláš teď, neboť máš možnost dělat ji dobře a s láskou.

Tato moudrá rada stojí za to, abychom si zapamatovali, stejně jako životní program výše citovaného evangelia. Chci být solí, aby svět kolem mě byl chutnější a lepší, chci být světlem a pomáhat lidem svým příkladem, aby rozpoznali krásu křesťanství. A chci s tím začít hned dnes.

Přeji Vám, aby čas prázdnin, dovolených a odpočinku byl také časem duchovního zotavení a posilnění vůle kráčet za Kristem a vydávat o Něm svědectví.

otec Jiří

Prázdninový pořad bohoslužeb

Nedělní mše svaté zůstávají i o prázdninách **beze změny** – tedy v 8.00, 9.30 a v 18.00 hodin. **Jedinou výjimkou bude neděle 28. srpna**, kdy mše svatá v 9.30 bude sloužena u kaple sv. Bartoloměje v Hodkovičkách. Z důvodu čerpání řádné dovolené **nebudou od 25. do 30. července a od 1. do 6. srpna včetně** v našem kostele mše svaté. Jinak zůstává pořad bohoslužeb beze změny.

Poutní mše svaté

V našem kostele oslavíme poutní mši svatou v neděli **14. srpna v 9.30**. Mše svatá v Hodkovičkách u kaple sv. Bartoloměje bude sloužena v neděli **28. srpna v 9.30**.

Veni Sancte

Mše svatá Veni Sancte na zahájení školního roku bude **4. září v 9.30**.

Farní odpoledne

Na **11. září** plánujeme setkání farníků, jehož součástí bude i dětské odpoledne. Program zahájíme v kostele **v 15.00 hodin** společnou modlitbou, výstavem Nejsvětější Svátosti Oltářní a adorací, která bude zakončena svátostným požehnáním.

Dědictví otců zachovej nám, Pane

Jan Pavel II., Řím, 31. prosince roku 1980, apoštolský list „Egrediae virtutis viri“ (Muži mimořádných schopností):

„...Evropa je totiž, díváme-li se na ni z hlediska zeměpisného, abychom tak řekli, ovocem dvou živých proudů křesťanské tradice; k nim se připojují také dvě různé, ale současně v hloubi navzájem se doplňující kulturní formy...“

... po staletích rozdělení církve východní a západní, římské a cařihradské, byly dnes učiněny... rozhodující kroky směřující k plnému společenství; a tak se domnívám, že vyhlášení svatých Cyrila a Metoděje za spolupatrony Evropy vedle sv. Benedikta odpovídá plně znamením naší doby...“

... když jsem tedy o tom nabyt patřičné jistoty a vše náležitě uvážil, ustanovuji a vyhláším tímto listem na věčné časy za nebeské spoluochránce celé Evropy u Boha Cyrila a Metoděje a povoluji jim všechny liturgické pocty a všechna liturgická privilegia, která podle práva patří hlavním patronům míst...“ **Svatý Cyrile a Metoději, orodujte za nás!**

Jan Zahradníček: Korouhve

Kaple i balvany nevhledné s tesaným křížem
váš spěch i zástavky cest vašich dosud zde značí,
dosud zde Velehrad čeká, dosud zní legenda zbožná...“

A zástupy nesmírné jedenkrát rozproudí-li se,
až zvony, jež o Velikonocích do Říma letí, i zvony
na cerkvích a klášteřích rozsetých v rovinách pšenic
jásotem společných svátků rozhlaholí se,
až východ a západ jak rameno pravé a levé
jednoho těla hostii společnou k nebesům zdvihne,
váš dík to bude i odměna za vaše strádání steré,
za vichinků bodavé záští,
za žízeň a žalářování, za žal,
že roztrhli úděl váš, roztrhli suknicí nesešivanou,
že krev dosud mokrva na místech trhliny dávné, vlk vyje
a rozprchlé stádo potomků sirých jen drobečky sbírá
spadané ze stolu hostiny vaší...“

1. Důstojnost prostoru: Chránový prostor jako dům Boží má svou důstojnost. S touto důstojností je neslučitelné např. cumlání lízátek nebo žvýkání žvýkaček.

2. Oděv: Důstojnost tohoto prostoru vyžaduje přiměřený oděv.

Navštívíte-li kostel a především velkou katedrálu v jižní Evropě, máte ještě dobrý pocit posvátného prostoru, a při jejich návštěvě ví i občan ze severu, že nemůže dovnitř vstupovat v jakémkoliv oděvu. Krátké kalhoty, holá ramena, hluboké dekolty či čepice na hlavě zde nestrpí. Nejčastěji obdrží návštěvník plastikovou pláštěnku, která přikryje nahé části těla. I v našich podmínkách jsme bohužel často svědky těchto nešvarů, a zdaleka se nejedná jen o náhodné a nevěřící návštěvníky kostela! Stačí se v letních měsících porozhlédnout na nedělní bohoslužbě a možná budeme překvapeni, kolik přítomných „zdobí“ hluboké dekolty, holá ramena, obnažená záda, minisukně či šortky! Což nečteme v písmu: *Když už nastávalo ráno, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nepoznali, že je to on. /.../ Tu onen učedník, kterého měl Ježíš tolik rád, řekl Petrovi: „To je Pán!“ Jakmile Šimon Petr uslyšel, že je to Pán, přehodil přes sebe svrchní šaty – byl totiž oblečen jen nalahko... (Jan, 21. 4-7)*

3. Klobouky a čepice: Tradice v našich společenských pravidlech předpokládá, že muži a chlapci v uzavřených prostorách a při zdravení nemají na hlavách klobouky a čepice. To je gesto zdvořilosti a úcty. Pro chování v chrámu platí: chlapci a muži sejmou před vstupem do kostela klobouky a čepice. Dívky a ženy pokrývky ponechávají na hlavě. To je pozůstatek tradice, že ženy své vlasy zahalují. Vlasy totiž platí za sexuální symboly. Proto v dřívějších dobách ženy ve věku na vdávání musely nosit na hlavě šátek. Ještě dnes říkáme, že žena „přišla pod čepic“. Tento obyčej se udržel i z praktických důvodů. Ženy tedy ponechávají své klobouky na hlavě. V jižních zemích si ženy, které přicházejí bez pokrývky hlavy, při vstupu do chrámu pokládají na hlavu alespoň šátek nebo lehký závoj.

4. Znamení kříže: Znamení kříže, při kterém se vyslovuje „Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého“, je základní úkon katolické modlitby. Začínáme a končíme tak každou modlitbu. Vyjadřuje se tak znak kříže. Pro katolického křesťana je tento znak znamením požehnání pro celé tělo, které se pak oddává modlitbě.

5. Pokropení svčenu vodou: Při vstupu do kostela namočí katolický křesťan špičky prstů v kropence se svčenu vodou a pak dělá znamení kříže. Připomíná si tím svůj křest, který mu umožnil vstup do církevního společenství. Toto gesto se opakuje při opouštění kostela. Tím si věřící opět připomíná svou úlohu, kterou má jako pokřtěný ve světě.

6. Přiměřená chůze: Rychlá chůze a běhání je pro kostelní prostor nevhodné. Krok má být přiměřený tak, jak má být ukázněné všechno chování. Jsme na posvátném místě a to by mělo ovlivňovat všechn náš pohyb.

7. Pokleknutí: Pokleknutím směrem ke svatostánku, který označuje věčné světlo, dává katolický křesťan najevo, že chápe chrám jako dům Boží, resp. jako zvláštní místo skutečné přítomnosti Ježíše Krista v Nejsvětější Svátosti oltářní, a že tuto víru vyznává. Pokleknutí je v mnoha kulturách znamením podřízenosti a uznáním svrchovanosti toho, před kým poklekáme.

8. Klečení: S pokleknutím souvisí také klečení. Klečení je znamením úcty, pokory a podřízenosti. Protože modlitba se má konat ve vsí pokoře, je klečení nejpůvodnějším a nejpřiměřenějším držením těla při modlitbě. Zvláště při mši svaté počínaje proměňováním je klečení projevem klanění a úcty k Ježíši Kristu, který sestoupil na oltář, aby se za nás obětoval a daroval se nám. (Pokleká se už po Sanctus.)

9. **Mlčení:** Mlčení je projevem úcty a pozornosti. Proto v kostele vždy platí příkaz mlčení. Je to nejen pozornost a ohleduplnost k ostatním, kteří se v tomto prostoru soustředují k modlitbě. Je to především základní projev úcty k přítomnému Bohu.

10. **Držení rukou:** Během bohoslužby je držení rukou důležitým gestem. Známe dvě formy držení rukou: při jedné prsty zapadají do sebe, při druhé se dlaně s nataženými prsty přikládají k sobě. Oba tyto způsoby jsou rovnocenné.

11. **Modlitba:** Při každém i krátkém pobytu v chrámě by měl katolický návštěvník setrvat alespoň v krátké modlitbě. Jako modlitba se doporučují stělné modlitby nebo Otče náš spolu se Zdravas Maria.

Všechny tyto projevy nejsou něco jako uniformující předpis dvorské etikety, nýbrž vnějším projevem vnitřního postoje úcty a pokory, které vyrůstají z živé víry. Proto i výchova našich dětí k správnému chování v chrámě musí začít s předáváním víry vštěpováním vnitřního přesvědčení, že katolické chrámy jsou v první řadě místem, kde zvláštním a reálným způsobem přebývá náš Pán, kde se s ním můžeme osobně setkat, klanět se mu a rozmlouvat s ním. Vhodné úkony, držení těla a projevy chování nejsou jen výrazem naší pokorné úcty, ale také estetickým projevem naší oprávněné křesťanské hrdosti, že můžeme náležet k jeho lidu. Nejsou soukromou záležitostí, ale výrazem společenského a kulturního stavu našeho křesťanského společenství a současně nás vhodně disponují k zaujetí odpovídajících vnitřních postojů, o kterých vydávají přesvědčivé svědectví.

(Převzato z časopisu Světlo 17/2005, zkráceno a upraveno)

Výuka náboženství

S předstihem upozorňujeme, že náboženství se bude od září vyučovat v **úterý**. Týká se to skupin, které vedou paní katechety H. Manková a B. Böhmová, tj. děti od předškolních po 7. třídu. Hodiny náboženství pro větší děti a setkávání mládeže, které vedou P. J. Gapski a M. Šimek, bude po domluvě probíhat ve středu nebo v pátek.

K ZAMYŠLENÍ

Chrámy jsou posvátné prostory, nikoliv sportovní haly Malá katolická etiketa

Způsoby chování, ať už dobré nebo špatné, nejsou nikdy soukromou záležitostí, nýbrž vždy vyjadřují kulturní stav společnosti. To platí také pro „chování“ v kostele. Nutí to tedy k zamyšlení, když náboženské „způsoby“ ztrácejí svůj vliv a nerespektují je již ani věřící v posvátných prostorách. *Prof. Dr. August Heuser, ředitel dómského muzea v Mohuči, napsal malou katolickou etiketu, která může posloužit katechetům, rodičům a všem věřícím.*

Způsoby chování v chrámových prostorách

Praktickou zkouškou takových znalostí je chování v chrámovém prostoru. Jelikož chrámové prostory podle katolického pojetí jsou prostory posvátné, platí v nich tradicí potvrzená pravidla chování, jejichž dodržování je smysluplné podobně jako dodržování společenských pravidel. Kostel, kde se učíme víře, není pouze místem, kde poznáváme obrazy a předměty zbožnosti a znamení víry, ale je také místem, kde se učíme, jak se v kostelním prostoru chovat.

Jestliže doma či ve škole existují pravidla chování, která je třeba respektovat, jako např. stolování nebo chování ve třídě, pak určitá pravidla platí i pro posvátné prostory. Některá z nich si tedy můžeme vyjmenovat: